

РЕШЕНИЕ

№ 7267

гр. София, 28.11.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 24.11.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Красимира Савова, като разгледа дело номер **10284** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следв. от АПК във вр. с чл. 68 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗД/.

Образувано е по жалба на Г. Д. Ц. от [населено място] , общ. П., обл. Т. срещу решение № 327/12.09.2014г на Комисия за защита от дискриминация, четвърти специализиран заседателен състав. Претендира се незаконосъобразност на решението поради неправилно приложение на материалния закон. Жалбоподателката твърди, че с измененията на Вътрешните правила за работната заплата на ОУ „В. Л.“ [населено място] директорът на училището е проявил спрямо нея акт на дискриминация, тъй като привидно се изравняват заплатите на учителите според длъжността, която заемат, но това водело до различното им третиране, тъй като се постига резултат, при който учители с различна образователна степен получават еднакви заплати. Твърди, че с извършеното изменение на Вътрешните правила и последвалото изменение на заплатите на учителите се е стигнало до увеличение на заплатите на едни учители с 23%, а на други само с 3%, при наличие и в нарушение на изричен Анекс от 14.02.2013г към К., съгласно който увеличението на ИРЗ не може да бъде по-малко от 8%.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично, като поддържа жалбата. Заявява, че е допусната дискриминация при определяне на индивидуалната работна заплата на учителите в УО. С промените във Вътрешните правила се постигало различно увеличение на заплатите на учителите, като тези с по-висок образователен

ценз получават увеличение от 3%, а тези с по-нисък – увеличение с по 23%. Твърди, че в действителност всички изпълняват една длъжност, но приема, че заплатата им следва да бъде съобразена и с образователния им ценз. На следващо място заявява, че не е определен механизъм за това различно процентно увеличение, като е нарушен Анекс към К., съобразно който увеличението не следва да бъде по-малко от 8%.

Ответникът по оспорването, Комисия за защита от дискриминация, чрез юрк. П. взема становище за неоснователност на жалбата. Излага, че решението е постановено от компетентен орган, във валидна форма, спазена е процедурата по изработването му и правилно е приложен материалния закон.

Заинтересованата страна, Д. А. А., редовно уведомен, се явява лично. Излага становище за неоснователност на жалбата. Твърди, че учителите в ОУ заемат длъжност „учител по...“. Негово право било на учителите с еднаква длъжност да определи еднакви заплати. Допълнително възнаграждение учителят можел да получи при различни допълнителни изяви. Приема, че НАРЕДБА № 1 от 4.01.2010 г. за работните заплати на персонала в звената от системата на народната просвета му дава възможност да вземе такова решение. Признава, че не се е съобразил с Анекса към К. за 8% увеличение на всички заплати на учителите като минимум, но твърди, че писмото е получено след изменението на Вътрешните правила, като впоследствие неточността била коригирана и заплатите на учителите от 01.01.2013г били с минимално 8% увеличение.

Останалите заинтересовани страни, кметът на [община] и Р. [населено място] не вземат становище по касационната жалба.

СГП, уведомена с писмо, не прави искане за конституиране като страна в производството по делото и не взема становище по оспорването.

Административен съд София град /АССГ/ в настоящия състав, при извършена служебна проверка за допустимост на оспорването, приема същото за допустимо като подадено в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав. Съгласно разпоредбата на чл. 68 ал.1 от ЗЗД, решенията на комисията подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс в 14-дневен срок от съобщаването им на заинтересуваните лица. Г. Ц. е адресат на решение № 327/12.09.2014г на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, като същата е активно процесуално легитимирана да го оспорва, като лице с правен интерес от оспорване, доколкото с решението се оставя без уважение жалбата ѝ за установяване на дискриминация. Решението е съобщено на Ц. на 18.09.2014г, а жалбата срещу решението е подадена на 01.10.2014г в преклузивния 14-дневен срок по чл. 68 ал.1 от ЗЗД.

След анализ на събраните доказателства и като взе предвид становищата на страните, АССГ в настоящия състав приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството пред Комисията за защита от дискриминация /ККЗ/ е по реда на Раздел I от Глава четвърта на Закона за защита от дискриминация /ЗЗД/. По делото е изпратена от ответника и приета като писмено доказателство преписка № 186/2013г. по описа на КЗД, образувана с Разпореждане № 432/14.06.2013 г. на Председателя на Комисията за защита от дискриминация - л. 29 по делото, по жалба с вх. № 44-00-2099/20.05.2013 г. – л. 15 по делото и допълнение към нея с вх. № 44-00-2533/11.06.2013 г.. подадени от Г. Д. Ц. – л. 23 по делото. Правилно КЗД е

приела жалбата на Ц. за редовна, като отговаряща на изискванията на чл.51 ал.2 от ЗЗДискр. за редовност, като адекватно е извършена и проверка за нейната допустимост съгласно изискванията на чл. 52, ал. 1 и ал.2 от ЗЗДискр. Въз основа на заключението за редовна и допустима жалба, КЗД служебно е конституирала страните по делото, като е осигурила право на всяка от тях да участва в производството като заяви становище по жалбата и ангажира доказателства, приобщени към образуваната преписка.

На л. 15 по делото е представена жалбата на Г. Ц.. В решението си КЗД е приела, че Ц. твърди, че работи като старши учител в ОУ „В. Л." - [населено място]. Излага оплаквания относно увеличението на работната заплата на служителите в ОУ „В. Л.". Заявява, че притежава необходимото образование за заеманата от нея длъжност и има стаж по специалността от 28 години и 2 месеца. Твърди, че всички учители в училището са с еднакви заплати независимо от образователно-квалификационната им степен /О./, за което Ц. твърди, че се е оплакала в Р. - Т.. В училището действали Вътрешни правила за работната заплата, съобразно които били определени основните възнаграждения на персонала. Жалбоподателката Ц. счита, че определянето по този начин на работната ѝ заплата е в нарушение на забраната на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., на база нейното образование. Пояснява, че при сравнимо сходно положение с останалите ѝ колежки, като К. Н., Ц. и В., които според жалбоподателката са с по нисък О. и стаж получават реално по-високо възнаграждение спрямо нея. Твърди, че реално увеличението на работната ѝ заплата в процентно съотношение е 5,31 %, като за разлика сочи, че на колежките ѝ увеличението е в размер на 23,56%. Г. Ц. развива своите доводи и прави сравнителен анализ в табличен вид със сравнение на възнагражденията на служителите преди и след приравняването. Според Ц. директорът на училището не се е съобразил с особеностите на полагания от учителите труд, а именно това, че учителите работели по различен начин, но въпреки това следвало да получават еднакво основно трудово възнаграждение. Жалбоподателката твърди, че О. оказвало влияние и за постигнатите резултати от една страна, а от друга ВПРЗ от 01.09.2012 г. не били съгласувани с УСО на С., като нямало подписи в края. Според жалбоподателката увеличението на работните заплати в училището не кореспондирало с действащия Колективен трудов договор в ОУ „В. Л.", което обстоятелство можело да бъде установено от условията, уговорени в К., последващия Анекс към К., както и от утвърдения за учебната 2012/2013 г. Образец № 1.С допълнение, заведено под вх. № 44-00-4881/22.11.2013 г., жалбоподателката Ц. пояснява, че с ПМС № 239/2013 г. са били отпуснати средства за училищата за увеличение на работните заплати на заетите в този сектор. Жалбоподателката моли КЗД да се произнесе съобразно правомощията си дали по отношение на нея е допусната пряка дискриминация по признак „образование", като ангажира административно-наказателната отговорност на съответните лица.

По преписката е проведено проучване по реда на чл.55 и следващи от ЗЗДискр. В хода на проучването са изискани становища, информация и доказателства от ответника и заинтересованите страни.

С писмо с изх. №19-00-253/14.10.2013 г. от Д. А. А. в лично качество и като директор на ОУ „В. Л." е изискано писмено становище и обяснение по твърденията в жалбата на Г. Ц.. Становището и обясненията на директора на ОУ „В. Л." - [населено място] са постъпили в КЗД под вх. № 19-00-270/23.10.2013 г. ведно с приложения. В обясненията си директорът А. твърди, че при определяне на индивидуалната основна

месечна работна заплата на персонала на училището се е съобразил с действащите нормативи, спазил е изискванията на Наредба №1 от 04.01.2010 г. за работните заплати на персонала в звената от системата на народната просвета. Твърди, че като работодател в учебното заведение се е стремил да осигурява еднакво възнаграждение за еднакъв или равностоен труд. Твърди, че всички от учителския състав на училището полагали труд, с който да постигнат Държавните образователни изисквания поставени от МОН, като всички преподаватели в училището са правоспособни да заемат учителска или възпитателска длъжност. А. твърди, че учителските възнаграждения са съобразени с наредбата, същите са съобразени със синдикалната организация, осъществяваща дейност в учебното заведение. Директорът на училището оспорва твърденията на Ц., като пояснява, че противно на твърденията, работните заплати на служителите са били определени в съответствие с К. и ВПРЗ. Що се касае до твърденията на Ц. за отказ от информация, пояснява, че никога не е отказвал да предостави информация на който и да е. В заключение твърди, че по никакъв повод и под никаква форма не е нарушил забраната за дискриминация, визирана в чл.4, ал.1 от ЗЗДискр.

С писмо с изх. №16-15-487/14.10.2013 г. от кмета на [община] В. е изискано писмено становище по твърденията в жалбата на Ц.. Същите са постъпили в КЗД под вх. № 16-15-512/21.10.2013 г., ведно с приложения. В становището си кметът пояснява, че работните заплати в ОУ „В. Л.“ са договорени съгласно чл.6, ал.1 от Наредба № 1 от 04.01.2010 г. за работните заплати на персонала в звената от системата на народната просвета и действащия К.. Според кмета, директорът на училището е спазил чл.37 от К. и чл.6, ал. 3 от Наредба № 1 и се е съобразил с представителите на синдикатите, които са подписали съставения протокол. Като първостепенен разпоредител с бюджетни кредити сочи, че е спазил изискванията на закона за държавния бюджет при разпореждане с бюджетните кредити. В заключение кметът на общината моли неговото становище да бъде съобразено при разглеждане на казуса, като според него жалбата на Ц. следва да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана.

С писмо с изх. №15-01-104/14.10.2013 г. от Началника на Р. - Т. Н. З. е изискано писмено становище по твърденията в жалбата на Ц.. Същите са постъпили в КЗД под вх. № 15-01-112/21.10.2013 г. ведно с приложения. В становището си началникът на Р. - Т. пояснява, че трудовото възнаграждение в ОУ „В. Л.“ е определено съобразно действащите нормативи на Наредба № 1 от 04.01.2010 г, действащия К. и ВПРЗ в училището. Актуализирането на заплатите е било съгласувано със синдикалната организация, действаща в училището. Заключение на началника е, че актуализирането на заплатите не противоречи на нормативните документи в сферата на образованието. Към становището е приложен Списък - Образец № 1, утвърден за учебната 2012/2013 г.

Правилно, във връзка с приключило проучване на основание чл. 59, ал. 3 от Закона за защита от дискриминация, страните са поканени в КЗД за запознаване с материалите по преписката, след което не са постъпвали доказателствени искания по преписката.

На 13.03.2014г е проведено открито съдебно заседание в присъствието на страните, за което същите са редовно уведомени. Изслушани са становищата на страните по същество на спора, като на същите е дадена възможност и за писмени такива. След приемането на доклад по съществото на спора, съставът на КЗД е постановил

оспорваното в настоящото производство решение № 327/12.09.2014г, с което отхвърля жалбата на Ц. като неоснователна.

За да стигне до извод за неоснователност на жалбата, съставът на КЗД приема следните изводи от правна страна:

В действителност, страните не спорят, че жалбоподателката Г. Ц. притежава образователно-квалификационна степен (О.) „магистър“ и е правоспособен учител. Видно от приложеното поименно щатно разписание на длъжностите и работните заплати в сила от 01.09.2013г. има трудов стаж по специалността 29 години. Безспорно се установява, че същата заема длъжността „старши учител“ в ОУ „В. Л.“-с. С.. Индивидуалната ѝ основна месечна работна заплата (ИОМРЗ) е 535 лв. В същото училище на длъжността „ст. учител“ работят още 5 души. Техните ИОМРЗ са също в размер на 535 лв. От общо шестимата старши учители двама, в това число и жалбоподателката притежават О. „магистър“, един е с О. „бакалавър“ и останалите трима са с О. „професионален бакалавър“. Разликите в брутната месечна работна заплата се формират на база допълнителното възнаграждение за придобит стаж и професионален опит, както и на база притежавано ПКС. Съдът приема и изводите на КЗД, че претенциите на жалбоподателката се изразяват в това, че след 01.01.2013г. на всички старши учители заплатите им се приравняват, като се увеличават, а това на база предишната ѝ ИОМРЗ в процентно отношение е 5,31%. За сравнение сочи, че именно на колегите с О. „бакалавър“ по чл.42/1/т.1, буква „а“ процентното увеличение е както следва- на колегата Н. с 23,56% , на Ц. с 22,43% и на В. съответно с 18,89%. Излага твърдение, че именно тримата колеги с най-нисък ценз, т.е. О. по този начин са облагодетелствани.

Въз основа на горните фактически констатации, които се споделят от съдебния състав, КЗД е направила извод, че не се установяват нарушения на нормативната уредба. Според КЗД, съгласно чл. 39 от Закона за народната просвета учител (възпитател) може да бъде гражданин, който има учителска правоспособност, а подготовката на учителите се извършва в системата на висшето образование. Учителските длъжности са: младши учител, учител, старши учител, главен учител и учител-методик съгласно разпоредбата на чл. 124 от ППЗНП. КЗД е приложила разпоредбата на чл. 124а от ППЗНП, като е стигнала до извод, че за заемане на длъжностите „младши учител“ и „учител“ е необходимо завършено висше образование и придобита професионална квалификация „учител“, като длъжностите „младши учител“, „учител“ и „старши учител“ се заемат от лица, завършили висше образование на образователно-квалификационна степен „бакалавър“ или „магистър“. Правилно съставът на КЗД е установил, че приложимо право за заемане на учителските длъжности се явяват ЗНП, ППЗНП и Инструкция № 2/ 1994 г. за изискванията за заемане на длъжността „учител“ или „възпитател“, съобразно придобитото образование, професионална квалификация и правоспособност. Цитира се разпоредбата на чл. 2 (И.. - ДВ, бр. 81 от 2003г.) от Инструкция № 2/ 1994 г. , която предвижда, че за заемането на длъжността "учител" или „възпитател“ се изисква завършено висше образование на образователно-квалификационна степен „магистър“, „бакалавър“ или „специалист“ по специалност от професионално направление съгласно Класификатора на областите на висше образование и професионалните направления, приет с ПМС №125 от 2002г. (ДВ, бр.64 от 2002г.), и професионална квалификация „учител“ или „педагог“ съгласно

приложението." Според КЗД, в Закона за висшето образование са определени кои са образователно-квалификационните степени на висшето образование. Според разпоредбата на чл. 42 от ЗВО съществуват две основни степени на висшето образование - магистър и бакалавър. Всяка от тях има свои подвидове. Съгласно чл. 42, ал.1, т.1 от ЗВО бакалавърската степен е с два подвида - бакалавър и професионален бакалавър. Бакалавърската степен се придобива в два различни по кредити и продължителност на курсове на обучение : а) не по-малко от 180 кредита със срок на обучение не по-малък от три години - "професионален бакалавър по..." (чл.42, ал.1, т.1, б."а" от ЗВО); б) не по-малко от 240 кредита със срок на обучение не по-малък от 4 години - "бакалавър" (чл.42, ал.1, т.1, б."б" от ЗВО). Въз основа на горното, КЗД прави извод, че независимо от това кой курс на обучение е завършен, то и двата курса на обучение по чл.42, ал.1, т.1 от ЗВО се считат за бакалавърска степен на висшето образование. Приема се, че между тези две бакалавърски степени липсва степенуваност като по-нисша или по-висша, като и двете са една и съща степен на висшето образование и дават широкопрофилна подготовка или специализирана професионална подготовка по професионални направления и специалности (чл.42, ал.2 от ЗВО). И двата подвида на бакалавърската степен дават основание за продължаване на образоването в следващата степен на висшето образование - магистър (чл.42, ал.1, т.2, б."б" и б."в" от ЗВО). Като се позовава на Списък-Образец №1 за учебната 2012/2013г. на ОУ „В. Л.", КЗД приема, че учителите Н., Ц. и В. са завършили полувисши учителски институти и съгласно §5 от ПЗР към ЗВО (обн. в ДВ бр. 122 от 27.12.2005г.), придобитото от тях полувисше учителско образование се приравнява на образователна степен „специалист по...". Приема се, че през 2007г., са приети промени в ЗВО, които въвеждат нови степени на висшето образование в сравнение с тези, съществували в редакцията на закона при приемането му през 1995г. **Разпоредбата на § 32, ал. 3 от ПЗР на ЗИДЗВО (обн. в ДВ бр.41/2007г.) приравнявала образованието на лицата, завършили полувисши институти на бакалавърска степен по чл.42, ал.1, т.1, б."а" от ЗВО , т.е на професионален бакалавър.** Прави се извод, че по сега действащата система за степените на висшето образование Н., Ц. и В. имат образование съответстващо на бакалавърска степен, в подвида на професионален бакалавър по чл.42, ал.1. т.1, б. „а" от ЗВО.

Въз основа на тези изводи от правна страна във връзка с относимите и приложими правни норми, КЗД прави извод, че работодателят и нормативната база не правят разлика между различните степени на висшето образование, а именно полувисше образование (приравнено на бакалавър по чл.42, ал.1, т.1, б. „а" от ЗВО-професионален бакалавър) и магистър при заемането на длъжността „старши учител“ в ОУ. Всички те отговарят на изискванията за упражняване на длъжността като лица с необходимата образователно-квалификационна степен, тъй като изискването е за лице с висше образование, а самият закон приравнява полувисшето такова на степен от висшето в настоящия момент.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав приема изводите на КЗД от правна страна за липса на проява на пряка /или непряка/ дискриминация от страна на директора на ОУ чрез въвеждане на промяна на Вътрешните правила за индивидуалните заплати в ОУ [населено място]. В действителност се достига до изравняването на основните заплати на всички учители с еднаква длъжност, а именно „старши учител". По този начин работодателят не прилага различни правила спрямо

хората с учителска правоспособност с различна от „магистър“ степен на висше образование и нейния подвид. Хората с учителска правоспособност, независимо от степента на висшето им образование и подвида на съответната степен, са в сравнимо сходно положение - те са учили и са придобили съответната степен и подвид на висше образование, за да работят като учители. Такова право им е признато от действащото законодателство за заемане на длъжността учител. В случая, обаче, работодателят е преценил, че автоматично не следва да се определя по-високо основно трудово възнаграждение на учителя, който има магистърска степен на образование и това решение не създава положение на пряка дискриминация. Според съда в настоящия съдебен състав, може да се разсъждава и в насока проява на непряка дискриминация: Съгласно чл. 4 ал.3 от ЗЗД, непряка дискриминация е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. Може да се разсъждава в насока дали въведените общи вътрешни прави при определяне на ИОРД в ОУ не водят до различно третиране на лица в еднакво положение, като създават положение на по-благоприятно третиране на една група спрямо друга. Според съда в настоящия съдебен състав, в случая липсва и проява на непряка дискриминация, тъй като в случая следва да се обърне внимание на това, че се допуска заемане на длъжността „старши учител“ от лица с О. приравнена на бакалавър. След като нормативните разпоредби допускат заемане на длъжността от лица с такава О., то равното третиране предполага еднаква основна заплата за лицата заемащи една длъжност.

При извършената служебна проверка, съдът приема, че производството пред КЗД е развито законосъобразно съгласно нормите на ЗЗД. Спазена е разпоредбата на чл. 54 от ЗЗД, съгласно която след образуването на производство председателят на комисията разпределя преписката на състав, който определя между членовете си докладчик. Докладчикът е започнал процедура по проучване, съгласно изискването на чл. 55 от ЗЗД, в която е събрал писмени доказателства, необходими за пълното и всестранно изясняване на обстоятелствата. При осъществяване на своите правомощия комисията е съблюдала задълженията си по чл. 56 от ЗЗД. Сроковете за установяването на фактическата обстановка също са инструктивни, поради което не водят до преклузия на правомощията. След приключване на проучването, на страните е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката материали и да вземат становище. Докладчикът е изготвил заключение, като е представил преписката на председателя на състава, който е насрочил заседание. Страните са редовно уведомени за заседанието, на което са взели участие. Заседанието е било открито съобразно изискването на чл. 61 от ЗЗД. Направен е опит за помирение на страните, като не е постигнато споразумение. След изясняване на фактите председателят на състава е дал възможност за становище на страните. Решението е взето с единодушие, постановено е от компетентен орган във валидна писмена форма; изведено през деловодната система на администрацията на КЗД, подписано е от състава на КЗД.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия състав приема, че оспорваното решение е валиден административен акт, постановен от компетентен орган, във валидна писмена форма с реквизити по чл. 66 от ЗЗД, при спазване на процедурата по издаването му.

При извършена проверка за издаване на същия при спазване на разпоредбите на

материалния закон, съдът приема следното:

Въз основа на събраните по преписката доказателства, КЗД е установила фактическа обстановка, която се споделя от състава на АССГ осъществяващ контрол за законосъобразност върху решението. Съдът споделя и доводите на КЗД от правна страна. Според съда в случая е излишно да се поставя въпроса касаещ качеството на образованието в зависимост от О. на учителя, тъй като същият не касае въпроса за претендираното дискриминативно определяне на ИОРЗ на старшите учители в ОУ в [населено място]. От значение в случая е, че работодателят- директорът на ОУ „В. Л.“- [населено място] в съответствие с чл. 37 от КТ и чл.6, ал.3 от Наредба №1 от 2010г. е поканил ръководството на синдикалната организация към К. в училището да участват в подготовката на проекта за актуализация на Вътрешните правила за работната заплата (ВПРЗ), считано от 01.01.2013г. От проведената среща със синдикатите е изготвен протокол, подписан от страните и приложен към преписката (Протокол №2/15.02.2013г.), от който е видно, че на срещата е взето решение определянето на основните работни заплати на педагогическия персонал да бъде на база заемана длъжност, пълно работно време и пълна норма преподавателска работа, както и че увеличението на основните работни заплати е в рамките на годишните средства за заплати, определени в бюджета на училището за 2013г. Актуализираните ВПРЗ от 01.01.2013г. са съгласувани от синдиката и са утвърдени от директора. АССГ споделя извода на КЗД за липса на съществени нарушения в процедурата по изменение на Вътрешните правила. На следващо място, и изменението и прилагането на тези прави не създават положение на дискриминация от страна на работодателя спрямо Ц. в сравнение с другите старши учители в същото училище, които са с по-нисък образователен ценз. За пълнота КЗД е разгледала и оплакването на Ц. за тормоз по повод жалба на учител, но следва да се има предвид, че това е ново наведено основание и не се съдържа в първоначалната жалба, по която е образувано производството пред комисията. Що се касае до голямото процентно разминаване със заплатите до етапа на изменението, то то е следствие от извършеното приравняване. Констатираното увеличение на заплатата на Ц. с 5%, вместо дължимия минимум 8% съобразно Анекса към К. в действителност представлява нарушение на Анекса към К., но същото е отстранено и както самата Ц. заявява, считано от 01.01.2013г е получила дължимото ѝ се увеличение от 8%. Този въпрос обаче е неотносим към въпроса за уравниването на ИОРЗ на учителите на съответната длъжност, от който се претендира дискриминативно отношение.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия състав приема, че решението на КЗД е законосъобразно постановено като издадено от компетентен орган, във валидна писмена форма, при спазване на процедурата по издаването му и при правилно приложение на материалния закон, поради което и жалбата срещу решението следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на делото, на ответника се дължат разноски в размер на 300лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал.2 от АПК АССГ в настоящия състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Г. Д. Ц. от [населено място], общ. П., обл. Т. срещу решение № 327/12.09.2014г на Комисия за защита от дискриминация, четвърти специализиран

заседателен състав.

ОСЪЖДА Г. Д. Ц. да заплати на Комисията за защита от дискриминация разноски по делото в размер на 300лв.

Решението е постановено при участието на Л. Д. В. - кмет на [община], Д. А. А. – директор на ОУ „В.Л.“с. С. и Регионален инспекторат на образованието [населено място].

Решението подлежи на оспорване пред ВАС на РБългария в 14- дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

СЪДИЯ: